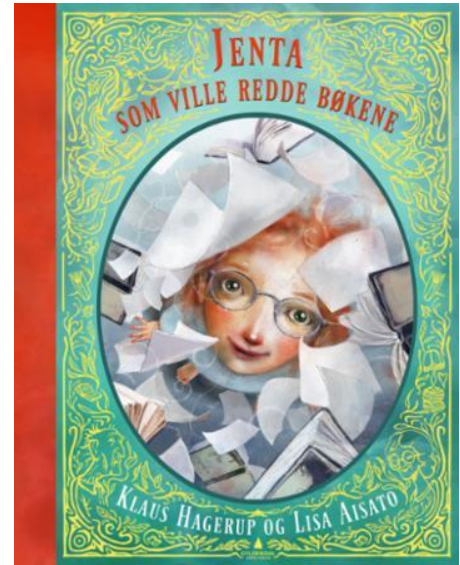


Bokkroken

Månedens anbefaling

Jenta som ville redde bøkene – Klaus Hagerup og Lisa Aisato

Anna er snart ti år, hun gruer seg til å bli gammel men elsker å lese bøker. I bøkene finner hun både venner og uvenner, og for Anna er historiene i bøkene like sanne som selve livet. Etter skolen pleier hun å gå til biblioteket. Der er hun sammen med sin gode venn; Fru Monsen som jobber der. En dag hun er på biblioteket, får hun øye på en gammel og trist mann, Milton Berg. Han har en jobb Anna ikke visste fantes – han ødelegger de bøkene ingen låner. Anna blir forferdet, og sammen med Fru Monsen legger hun en plan for å redde boken. De finner ut at den eneste måten å redde bøkene på, er å sørge for at de faktisk blir lest. Anna leser og leser, men til slutt blir det for mye selv for henne. Men fru Monsen overtaler henne til å lese en siste bok – Den forheksede skogen.



Dette er en vakkert illustrert bok som egner seg godt som høytlesningsbok. Boka har mange lag og derfor passer den for de fleste aldersgrupper. Den er litt spennende, litt mystisk og litt morsom. I tillegg tar boka opp mange problemstillinger som er aktuelle for aldersgruppen.

Utdrag fra boka:

- Det er en liten bok, sa fru Monsen.
- Den er jeg sikker på at du vil like.
- Den handler om en gutt som opplever noe helt fantastisk.

Anna kjente det begynte å krible bak panna. Det gjorde det alltid når hun hadde lyst til å lese.

- Hva heter den?
- Den heter «Den forheksede skogen».

Nå begynte det å klø skikkelig.

- Greit, sa Anna. – Da låner jeg den, og så tar jeg en pause. I det samme var det noen som nøs bak henne. Anna trengte ikke snu seg. Hun kjente igjen nyset fra før.
- Unnskyld for nyset, sa en lav stemme.

Anna snudde seg. Men da var Milton Berg gått.

Han som hadde skrevet den forheksede skogen, het Waldemar Seier. Gutten boka handlet om het også Waldemar. Akkurat som Anna, var Waldemar redd for å bli gammel. Det var nesten som å lese om Anna selv.

Waldemar bodde like ved en skog. Mormoren hans sa den var forhekset. Waldemar gikk ofte tur sammen med mormor i den forheksede skogen. På turene fortalte han mormor hvorfor han var redd for å bli gammel. Mormor sa det ikke var noe å være redd for. Det kunne skje mye spennende da også. Hun fortalte om spøkelses hun hadde møtt i skogen. Spøkelses hun ikke kunne se, men som gjemte seg i trærne. Mormor sa at når hun døde, skulle Waldemar gå i skogen alene. Da skulle han få se et virkelig spøkelse.

Så døde mormor.

Waldemar gråt og gråt i begravelsen.

Da Anna hadde lest så langt, var det midt på natta, men hun leste videre:

Etter at mormor døde, tok det flere uker før jeg gikk ut i den forheksede skogen igjen. Jeg orket ikke gå ut dit alene. Men til slutt gikk jeg likevel.

Det var snart kveld, men jeg kunne fremdeles se trærne. Som mørke skygger. Jeg fortsatte å gå. Til slutt var jeg innerst inne i skogen.

Nattekulden krøp inn i meg. Jeg begynte å skjelve. Jeg hadde aldri vært så alene i hele mitt liv.